

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

**Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Ἱεροκήρυκα – Γυμνασιάρχη – Λογοτέχνη.**

Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω, ἡμέρα μνήμης τῆς ἐπερχόμενης Δευτέρας τοῦ Κυρίου ἔνδοξης Παρουσίας, τῆς τελικῆς κρίσεως τῶν ἀνθρώπων καί τῆς ἀνταποδόσεως κατὰ τὰ ἔργα, τοὺς διαλογισμούς, τοὺς λόγους καί τίς ἡμέρες μας.

Κάποιοι τρομάζουν μέ τὴν παραβολή αὐτή καί ἄλλοι τὴν προσπερνοῦν ὥς κάτι ἀπίθανο γιὰ τὴν ἀπέραντη καί ἀπύθμενη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ: - Μά εἶναι δυνατόν, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς καλωσύνης, πού ἔφτασε μέχρι τὸν Γολγοθᾶ ἀπὸ ἀγάπη καί μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, νὰ στήσει ἓνα τέτοιο τρομακτικό δικαστήριο γιὰ τὰ πλάσματά Του; Εἶναι δυνατόν ἐκεῖνο τό «ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων» νὰ γίνει στ' ἀλήθεια;

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν μᾶς ἔχει δοθεῖ γιὰ νὰ γίνεται ἀποδεκτός μέ δόσεις ἢ κατ' ἐπιλογὴν. Δὲν μπορούμε νὰ ἀποδεχόμαστε ἓνα Χριστὸν κομμένον καί ραμμένον στὰ μέτρα μας: Ἕνα βολικὸν Θεὸν ἐπιζητοῦν πολλοί. Ἕνα Θεὸν καλόβολον γιὰ νὰ εἶναι δημοφιλής. Καί εἶναι ὄντως ὁ Τριαδικός μας Θεός πηγὴ ἀστείρευτης ἀγάπης. Εἶναι ὁ Ἰδιος ἀγάπη. Καί γίνεται ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ ἐντελῶς δική μας, προσωπική ὑπόθεση, μόνο εὐχαριστιακά καί ἐκκλησιολογικά καί ποτέ ἀνθρωπιστικά ἢ οὐμανιστικά μήτε φιλοσοφικά. Μά εἶναι καί Θεός Δικαιοσύνης, πού ἀγαπᾷ παιδαγωγώντας ἢ τιμωρώντας. Ἔρχεται στὴ ζωὴ μας γιὰ νὰ μᾶς ταρακουνήσει μέ μιά δοκιμασία, μέ μιά περιπέτεια, μέ μιά ἀσθένεια, μέ ἓνα βαρύντατο πένθος. Ἔρχεται μέ ἓνα σεισμό στὴν καρδιά καί στὴν ψυχὴ μας, συγκλονιζόμαστε καί ἀνοίγουν, ἐπιτέλους, τὰ μάτια μας. Δυστυχῶς, κάποτε αὐτὰ δὲν ἀνοίγουν μέ τίποτε. Καί ἀρχίζουμε νὰ γογγύζουμε κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὥς ἄλλοι Ἰσραηλίτες τῆς Ἑρήμου τοῦ Σινᾶ, νὰ ἀρνούμαστε ἄμεσα ἢ ἔμμεσα τὴν ἀγαπητικὴ Του παρουσία ἢ νὰ ἀρνούμαστε καί αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑπαρξὴ Του. Κα-

ταντούμε νεκρά μέλη τῆς Ἐκκλησίας: Ἄδυνατοῦμε νά ἀγαπήσουμε τούς ἀνθρώπους καί τόν Θεόν. Καί γινόμαστε ἔρμαια τῆς ἀπιστίας ἢ τῆς αἵρεσης. Ἔχουμε τήν ἐγώϊστική ἐντύπωση, ὅτι ὁ δικός μας προσωπικός σταυρός, ἡ δική μας προσωπική δοκιμασία εἶναι ἡ βαρύτερη ὅλων τῶν ἄλλων, καί μεμψιμοιροῦμε κατά τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Του. Καί ἀποδιώχνουμε ἔτσι τή Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀπό μέσα μας. Ἀδιάζουμε ἐπικίνδυνα. Καί τό ἐσωτερικό κενό καταλαμβάνει ἡ ὀλιγοπιστία, πού λίγο, ἐλάχιστα διαφέρει ἀπό τήν ἀπιστία.

Ὁ Κύριος ἔρχεται, λοιπόν. Ἄς μή τρομάζουμε. Ἄς χαροῦμε γιά τή Δευτέρα Παρουσία Του, ὁ καθεῖς μέ τό σταυρό του. Τρομάζουν μόνο οἱ χωρίς ἐλπίδα ἀναστάσεως. Τρομάζουν οἱ χωρίς Θεόν. Τρομάζουν τά νεκρά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τά μέλη πού ἔχουν μίαν πίστη χωρίς ἔργα, χωρίς ὑπομονή, χωρίς ταπείνωση, χωρίς πνευματικούς ἀγῶνες, χωρίς εὐωδία Χριστοῦ, χωρίς τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως στή ζωή τους.

Ἀλλά θά πρέπει νά τό ἐννοήσουμε καλά, νά τό βάλουμε καλά στήν καρδιά, πώς ἡ ζωή ὅλων μας, ἂν θά γίνεῖ ἀναστάσιμη καί φωτερή, χρειαζόμαστε τό δρόμο τῆς μετανοίας, πού εἶναι ἕνας συνεχής, ἀτελείωτος, ἰσόβιος, σταυρικός δρόμος, μέ τέρμα τόν Θεόν. Χριστιανισμός τῆς καλοπέρασης δέν ὑπάρχει. Μόνο ὁ Χριστιανισμός τοῦ μαρτυρίου ὑπάρχει. Καί ἂν τόν βλέπετε πουθενά αὐτόν τόν Χριστιανισμό τῆς καλοπέρασης καί τῶν τύπων, εἶναι κάλπικος καί παραποιημένος. Καί ἐπειδή περισφίγγουν τή ζωή μας δυστυχίες ποικιλώνυμες, ἡ κόλαση τῶν ναρκωτικῶν, ἡ φρενίτιδα τοῦ εὐκολοῦ, τοῦ γρήγορου καί τοῦ ὑποπτου κέρδους, ἡ κατ' ἐξακολούθηση ποικιλόμορφη ἐκπόρνευση, ὁ ἀνδιαστικός ἐκμαυλισμός παιδιῶν, οἱ ἀναρίθμητες διαλυόμενες οἰκογένειες, ὁ σωρός τῶν νεκρῶν γάμων, ἡ καλπάζουσα ἐξωφρενική ἐγκληματικότητα, ἡ ἀτομικιστική ἀπομόνωση στό φοβισμένο καί ἀσταθῆ ἐαυτό μας σ' ἕνα τόπο ἡμικατεχόμενο, ἄλλος δρόμος δέν ὑπάρχει ἐκτός ἀπό αὐτόν τοῦ προσωπικοῦ μαρτυρίου, πού θά τόν βαδίσει ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς μόνος, ἐνδεχομένως «μονότατος», μυστικά, ἀθόρυβα, εὐχαριστιακά, ἐν ταπεινώσει καί ἐν μετανοίᾳ. Τίποτε ἄλλο δέν μᾶς σώζει. Ἔτσι, αἰσθανόμενος δίπλα μου τόν ἀδελφό, πού ἀγωνίζεται κι αὐτός μυστικά καί ἀνυποψίαστα τόν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, θά λαμβάνω τό θάρρος, ὁ ἀνάξιος ἐγώ, καί θά δοξολογῶ εὐχαριστώντας τόν Θεόν.

Καλό στάδιο μετανοίας. Καλό μαρτύριο. Ἡ Μπτέρα Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία παρηγορεῖ, ἐνισχύει, ἀγιάζει καί σώζει.

Αὐτό θά μᾶς ἔλεγαν, ἅν θά τό μπορούσαν, καί οἱ κεκοιμημένοι συγγενεῖς καί φίλοι στήν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ κόσμου τῶν τεθνεώτων, οἱ ἀναμένοντες τίς σάλπιγγες τῶν ἀρχαγγέλων τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Ἀναστημένου Θεανθρώπου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ναζωραίου.